

Ἡ *Πυθία* προσφέρει τὰς προσήσεις τῆς πρὸς τὸν *Συννεφεῶδη Ὀυρανόν*. — Ἡ *Κασσιόπεια* ἀσπάζεται τὸν *Γαλαξίαν*. — Τὸ *Ἄσπερ* ὄνομα δὲν δύναται νὰ φανερώσῃ τὸνομά του εἰς τὴν *Ναυτοπούλαν*, διὰ τὴν μὴ ἀναγκαστὴν νάλλεξῃ ψευδώνυμον ἀσπάζεται δὲ τὴν *Λευκὴν Δορκάδα*. — Ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* παραπονεῖται πού δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὸ τετράδιον τοῦ *Παταγρά* Ἰώως, λέγει, θέλει νὰ το γεμίσῃ μὲ πάρα πολλὰ σφῆρας ἀπαντήσεις καὶ δι' αὐτὸ βραδύνει. — Ὁ *Καραβογάτος* ἀσπάζεται τὴν *Τοξότιδα Ἀρτεμυρ*, ὁ *Γαλαξίας* τὴν *Κασσιόπειαν*, ἡ *Θέλιππος* τὴν *Κρανόλενον Σημιαίαν* ἢ τὴν *Ζητεί* τὸ ὄνομα, ἡ *Βασίλισσα Κλεοπάτρα* τὴν *Ὀραιοὶν Δορκάδα* καὶ ὁ *Καρχαρίας* τοῦ *Αἰγαίου* τὴν *Μικρὰν Φωσφοροπούλιδα*.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Μάρτιν Κάλχαντα*, *Κοκκίτσιαν*, *Ὀλύμπιον Δία*, *Ἀθηναΐδα*, *Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας* (ἡ ὅποια εἶνε μαγευμένη ἀπὸ τὰ μυστικώτερατά μου), *Αἰκατερίνην Χρυσάνθου*, *Φωτεινὸν Ὀυρανόν*, *Ναυτοπούλαν* (νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κατὰ μὲν λείπει), *Γαληναίαν Θάλασσαν* (ἔξέ μου στείλῃ τὴν ἱστορίαν πού μεταφράζει, νὰ τὴν ἰδῶ), *Ἀγραφιούτην* καὶ *Ἀγραφιούτισσαν* (δεκάτῃ, νὰ μου γράψετε), *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (φαντάζομαι), *Πεινασμένον Ἄρκον* (τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγών. τῆς Καλλιγραφίας μετὰ ἐν ἡ δύο φύλλα), *Νέλωρα*, *Αἰγυάλωτον Χελιδόνα*, *Παρχαλιάν*, *Θουκυδίδην τὸν Ἱστορικόν* (μὰ δὲν τοῦ ἔγραψα ὅτι τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον τοῦ εἶχεν ἄλλος;) *Πολίτην τοῦ Ἡλίου*, *Ἠχὸν* (ὅσῳ δι' ἑνα φάκελλον, δὲν πειράζει!) *Πέτρον Σπανδάλου*, *Σοφὸν Πιττακόν* κτλ. κτλ.
Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἀπριλίου

162. Ἀξέγγιστος.
Ἄσας χώραν θὰ φανερώσῃς, ἕξον μὲ ἀνθὴ ἐὼν ἐνόσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγνηνίου Βασίλειου

163. Μεταγραμματισμός.
Βάλε σῆμα, βγάλε ρῶ—καὶ θὰ δῆς εἰς τὸ φερό. πῶς τὸ τρέξιμο θ' ἄρισθ—καὶ τραγοῦδι θὲ νάρχισθ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Ἡρας

164. Ἀνέγγρα.
Ἰππεύω ἵππον ἤμερον, πλὴν ἕριππος δὲν εἶμαι, ἐν τῷ ἡλίῳ κἀθημαί καὶ ἐν τῷ Ἄθῃ κῆμαί.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τεῖν-Τεῖων

165. Μωσαϊκόν.
Τὰ κύματα, ἡ θάλασσα, ἡ λύπη καὶ οἱ κύνας, αἱ μέριμναι, οἱ κεραυνοὶ, οἱ πόνοι καὶ αἱ ἴνες ἐνέχουν τὰ συστατικὰ που πρέπει νὰ ζητήσῃς, νήσου τινὸς τὸ ὄνομα διὰ νὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσοχτῆρας

166. Δέλτα.
Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ ν' ἀναγινώσκεται τὸνομα νήσου, ἐν τῇ δεξιᾷ φωτοβόλου σώματος καὶ ὀριζοντίως πόλεως τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρομύλου

167. Γωνία.
+ + + + = Φυτόν
+ + + + = Νῆσον
+ + + + = Ἐνδυμα
+ + + + = Πτηνόν
+ + + + = Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ὑπὸ Ρωδίου τοῦ Κατακτητοῦ

168-171. Μαγική Συλλογή.
Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσθω ἄλλας τόσας λέξεις: καρπός, Μόσχα, ἐντός, σατράπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέλωρα.

172. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ἥρωος.
1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Χώρα τῆς Τουρκίας. 3. Νῆσος. 4. Ἀρχαία Βασιλεύσα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δο-λα-σε-μι

173. Ἀπροσδόκητον.
Διατὶ πηγαίνωμεν εἰς τὸ σχολεῖον;
Ἐστάλη τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

174. Ἑλληποσύμφωνον.
σεε-ουυ-οαι-ει-αωεια-η-εοεια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρκάτος τοῦ Ἡλίου

175. Γρίφος.
εἰ, εἰ χ σ φ — + δρῶ μύτη σῦς — τὴν πλάσιν
Ἐστάλη ὑπὸ Δὸν τοῦ Κιζιχτοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Φεβρουαρίου 1897.

60. Ἐπίκτητος (ἐπι-κ-τίτος). — **61.** Ἰδὸς, Ἴρις. — **62.** Τὸ ποτήρι καὶ τὸ μαῦρον κρασί. — **63.** 825 καὶ 275. — **65-67.** 1. Ἀγινά. 2. Ἀνάφη. 3. Ἰθάκη. — **68-72.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος σ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις: ἄσπρος, σκιά, σατράπης, στενός, τραχύς.

73. ΓΑΛΑΤΙΑ. (1, ΓΑΙΟΣ. 2, ΔΑΧΩΡΑ. 3, ΤΙΒΕΡΙΣ. 4, ΔΑΡΔΑΝ). — **74.** Ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ ὑπὸ τὴν γῆν κενόν ὑπάρχει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παραγόν ἐν τὴν γῶσαν ἡμῶν ὑψηλότητος, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ-ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτικῆς

Περιοδὸς Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἀπριλίου 1897

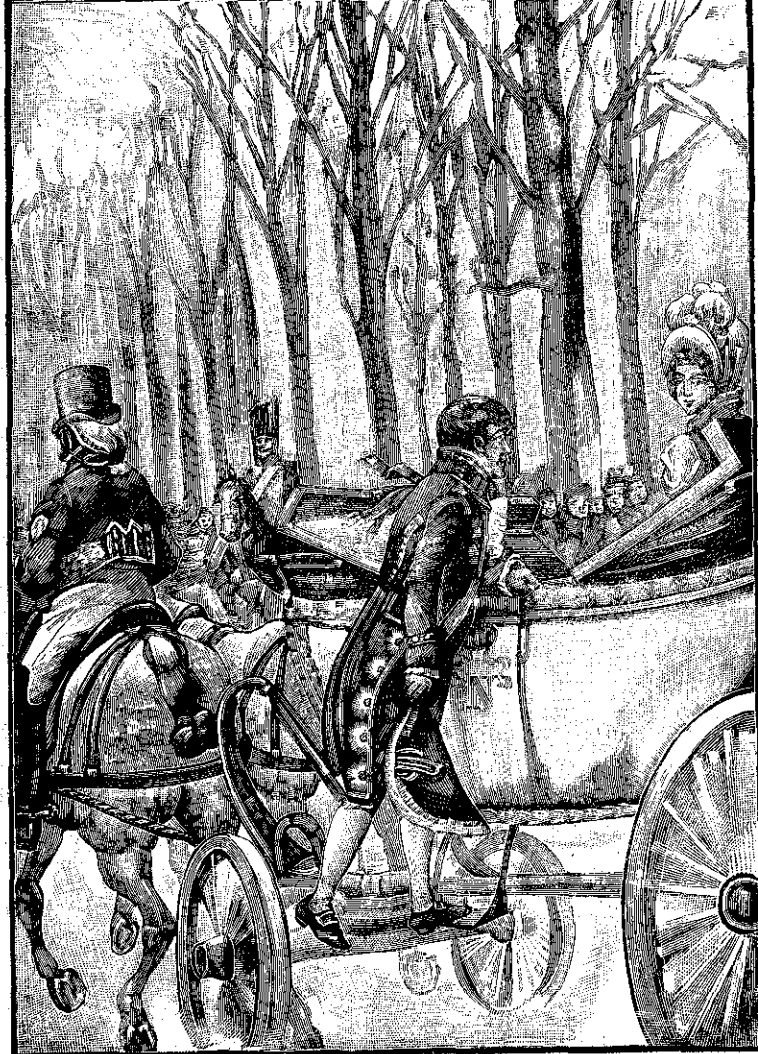
Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 15

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΔΥΟ ΣΥΝΗΓΟΡΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤῆΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ

Ὁ Ἐκτωρ, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἀριετήν ὄραν μετὰ τὴν Λουκιάν καὶ μετὰ τὴν θείαν τῆς, τὰς ἀπεχαίρειττε καὶ ἀπῆλθεν. Ἄν καὶ δὲν εἶχε πλέον ἐργασίαν εἰς τὸ Κεραμεικόν, οἱ πόδες τοῦ μηχανικῶς τὸν ἔφεραν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐκύτταξε μετὰ συγκίνησιν τὴν πύλιν τῶν Ἀνακτόρων, τὴν ὁποῖαν φεῦ! δὲν θὰ διήρχετο πλέον, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν Ριβολί, — νέαν ὁδὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅταν ἤκουσε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας νὰ φωνάζουν:

— Τόπον! τόπον εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν!
Μεγαλοπρεπῆς ἄμαξα, συρομένη ὑπὸ τεσσάρων θαυμασίων ἵππων καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἀποσπάσματος δραγώνων, ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ προαυλίου τῶν Ἀνακτόρων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα μετέβαινε εἰς περιπάτου. Οἱ διαβάται παρεμέρισαν καὶ παρετάχθησαν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἀμαξῆς, χαίρειζοντες τὴν Αὐτοκράτειραν διὰ ζητοκραυγῶν. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὅποιος εὕρισκετο εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν, ὑπεκλίθη κατὰ τὴν συνήθειάν του βαθύτατα. Ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν διέκρινεν εὐκόλως, τόσῳ μᾶλλον καθόσον δὲν εἶχεν ἀποβάλλῃ ἀκόμη τὴν στολὴν τοῦ Ἀκολούθου, καὶ τῷ ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ. Ἐσπευσε ὁ Ἐκτωρ ἀμέ-

σως καὶ κατὰ τὴν αὐλικὴν συνήθειαν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἐνῶ ἡ ἀμαξα ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μὲν τὴν ἰδίαν ταχύτητα.
— Σίε εἰσθε, κύριε Ἄλβα; εἶπεν ἡ Μαρία-Λουίζα. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε νὰ εὔρετε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τῷ εἰπῆτε ὅτι, ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ὀλίγην κούρασιν καὶ ἀδιαθεσίαν, δὲν θὰ

ὑπάγω ὡς τὸ Τριανόν, ὡς ἀπεφασίσαμεν, ἀλλὰ μόνον ὡς τὸ Σαῖν-Κλού...
— Ἀλλὰ, Μεγαλειότης... ἤρχιτε νὰ λέγῃ ὁ Ἀκόλουθος.
— Πῶς; τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα μετὰ κάποιαν δυσαρέσκειαν. Μήπως ἔχετε ὑπηρεσίαν ἄλλοῦ;
— Ἀλλοίμονον, Μεγαλειότης! ἀπῆλθον ὁ νεανίσκος μελαγχολικῶς οὔτε ἔχω, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω!

Δὲν... δὲν εἶμαι πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος!
— Μπᾶ! καὶ πῶς;
— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης με... με ἀπέλυσε...
— Ἀδύνατον! τί συμβαίνει; Ὁ Αὐτοκράτωρ σὰς ἠγάπα πολὺ. Τί ἐκάματε;
Καὶ ὅλον ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς, προχωροῦσης μετὰ ὀλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων τῆς ἵππων, τὸ παιδίον διηγῆθη τὴν θλιβεράν του ἱστορίαν: πῶς τὸν εἶδεν ὁ δοῦξ τοῦ Ὀτράντον μετὰ τοῦ γηραιοῦ δημοκρατικοῦ, ἐντίμου ἀνθρώπου ἄλλως τε, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἐκφράζεται δημοσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστώτος πῶς ὁ γηραιὸς αὐτὸς δημοκρατικὸς ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῆς ἀμαξῆς τοῦ δουκός, τὸν ὁποῖον ὕβρισεν ἐξοργισθεὶς καὶ πῶς ὁ δοῦξ κατήγγειλε τὰ πάντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, κατηγορήσας αὐτόν, τὸν Ἐκτορα, ὅτι εὕρισκεται εἰς σχέσεις ὑπόπτους μετὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.
— Μὰ καὶ σύ, παιδί μου, διατὶ νὰ ἔγῃς τοιούτους φίλους; εἶπε μετὰ γλυκύτητα ἡ Αὐτοκράτειρα.

«Ὁ Ἐκτωρ ἀμέσως ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα». (Σελ. 113, στήλ. 6'.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἐξῆς:
Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.
Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.
Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαπαγγελλῆ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται ἐπὶ ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὀδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

πληθῆ, ὅπως ἐξηγητῆθῃ ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.
Σημειώται ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)
Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἧτοι: Ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ δύο εὕρισκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειωμένης δὲ ἀνατῆρας τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδείων προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἐκάστης δυάδος τόμων.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδασκικὰ καὶ ἐπαγωγώτατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

- Εἰς τοὺς ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ**
Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῆρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρω, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετιεῖς Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Δορδὸς, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθίνωνος, ἐν τῷ 23, 24.
- Εἰς τοὺς ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ**
Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλδα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπκάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἴκονεμῃ. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἄσπρος.
Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896): — α'.) Καίσαρ Κασκαμπέλλ, ὑπὸ Ἰουλίῳ Βέρν. — Ὁ Ὀρφάνος τῆς Νέας Ὀρλεάνης.

— Ο πολίτης Δαγκέν είνε φίλος στενός του κ. Μορανζή, του υποδιευθυντού των Αρχείων, τον οποίον ή Αυτού Μεγαλειότης έκτιμα πολύ και του οποίου έσωσα την θυγατέρα εις τον χορόν της Πρεσβείας.

— Α, εκείνος ο χορός! . . . είπεν ή Αυτοκράτειρα φρικιάσασα επί τή αναιμνήσει της έορτής, ή οποία κατέληξε τόσω τραγικώς. Αλλά, προσέθεσε, δεν πιστεύω, όχι, δεν πιστεύω να είνε αληθή αυτά τα όποια είπε δια σας ο δούξ του Οτράντου. Σεις δεν είσατε έχθρός του Αυτοκράτορος, ε;

— Ω, Μεγαλειοτάτη! άπήντησεν ο Έκτωρ μετά θερμής: είμαι έτοιμος να ποθάνω δι' αυτόν!

— Κ' έγώ αυτό νομίζω, είπεν ή Μαρία-Λουίζα μειδιώσα. Λοιπόν θα παρακαλέσω τον Αυτοκράτορα να σας συχωρήση. Όπωςδήποτε πηγαίνετε να τω είπητε αυτό πού σας είπα. Και επειδή βεβαίως δεν θα ήμπορέσετε να τον ίδητε, ιδού, σας δίδω όλίγας λέξεις δια να το κατορθώσετε.

Και ή νεαρά Αυτοκράτειρα εξέγαγεν έν σημειωματάριον εκ του θυλακίου της, έγγραψεν όλίγας λέξεις, απέσχισε τό χαρτίον και τό έδωσε προς τον Έκτορα, λέγουσα: «Νά έλπίζετε!»

Η άμαξα είχε φθάση σχεδόν εις τα Ήλυσια πεδία, όταν ο Ακόλουθος κατήλθεν εκ του αναβάθρου. Έτρεξε με όλην του την ταχύτητα και έντός τεταρτου της ώρας έφθασεν εις τό Κεραμεικόν.

Έν τώ μεταξύ ο κ. Μορανζής είχε παρουσιασθή εις τα Ανάκτορα και τύχη ακροάσεως παρά του Αυτοκράτορος. Ο Ναπολέων, ο οποίος έδέχετο πάντοτε προθύμως τους λογίους και τους επιστήμονας και ηύχαριστείτο συνομιλών μετ' αυτών, έτρεφεν ιδιαίτεράν εκτίμησιν προς τον αρχαιοφύλακα, τόσον δια τας γνώσεις του όσον και δια τον χαρακτήρα του. Τώ ήρεσκε προπάντων ή ειλικρινεία του και τώ επέτρεπε να λέγη εις αυτόν αληθείας, τας οποίας δεν θα ήκουεν ευχαρίστως από τό στόμα οίουδήποτε άλλου.

Χαίρω πολύ πού σας βλέπω, κύριε Μορανζή, τώ είπε. Εις τί όφελω αυτήν την εύτυχίαν;

Μεγαλειοτάτε, έρχομαι να σας καθικετεύσω υπέρ ενός παιδιού, τό όποιον έσχε τό άτύχημα να προκαλέση την όργην σας.

Α! και τίνος;

Του Ακολούθου σας, του μικρού Άλθα.

Του Ακολούθου μου; δηλαδή του πρώην Ακολούθου μου. Δεν είνε πλέον εις την ύπηρεσίαν μου!

Τό γνωρίζω, Μεγαλειοτάτε, και δι' αυτό ακριβώς. . .

Παιδί πού το ήγάπησα και το με-

τεχειρίσθην ως να ήτο ιδικόν μου, παιδί προς τό όποιον έδειχθην πάντοτε έπιεικής και συγκαταβατικός, να έχη τώρα φίλιας με τους ασπονδυτέρους μου έχθρούς!; Κρίνατε σεις μόνος, κύριε Μορανζή, είνε αυτή διαγωγή;

Φοβούμαι, Μεγαλειοτάτε, μήπως σας παρέστησαν τά πράγματα επί τό υπερβολικώτερον.

Ναι, ήξεύρω ότι τό συνειθίζει αυτό όλίγον ο Φουσε' άλλ' υπάρχουν γεγονότα αναμφισβήτητα. Προχθές έθεάθη μ' ένα κάποιον Δαγκέν, ο οποίος μ' έχθρεύεται άπροκαλύπτως.

Ω, Μεγαλειοτάτε! Ξεύρετε τί λέγει μία παροιμία; Σκυλι πού γαυγίζει, λίγο δαγκάνει!

Τον γνωρίζετε αυτόν τον Δαγκέν;

Μάλιστα, Μεγαλειοτάτε: είνε από τους στενωτέρους μου φίλους και δύναμαι να σας διαβεβαιώσω ότι δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε από αυτόν!

Μα πώς ήμπορείτε να έχετε σεις φίλιαν με τέτοιον άνθρωπον, κύριε Μορανζή; μ' ένα ιακωδίνον!;

Τι να σας είπω, Μεγαλειοτάτε! Γνωρίζομεθα από μικρά παιδιά, είνε τίμιος άνθρωπος και ήξεύρω ότι δεν έπιχειρεί, ούτε θα έπιχειρήση τίποτε εναντίον σας. Μολονότι δεν σας αγαπά, σέβεται έν τώ προσώπω σας την θέλησιν του λαού, ο οποίος σας εξέλεξε.

Αλλά τίς ή ανάγκη να συνδεθώ μετ' αυτού τόσον ο μικρός Άλθα; Ο Φουσε' μου είπεν ότι είνε άχώριστος.

Τον κύριον Δούκα του Οτράντου παρασύρει ο υπερβολικός ζήλος του. Τό αληθές είνε ότι ο γηραιός μου φίλος συνεπάθησε ζωηρώς τον μικρόν Άλθαν και ότι συχνά, φεύγοντες από την οικίαν μου, πηγαίνουν μέχρι τινός μαζί. Μοι έπιτρέπει ή Ύμετέρα Μεγαλειότης να τη διηγηθώ πώς έγεννήθη αυτή ή φίλια;

Και άμα τή συγκαταθέσει του Αυτοκράτορος, ο αρχαιοφύλαξ διηγήθη λεπτομερώς τά κατά την πρώτην συνάντησιν του φίλου του μετά του νεαρού Ακολούθου, προς τον όποιον ο γηραιός δημοκρατικός εξέδηλωσε πατρικήν αγάπην, εύθως άμα είδε με πόσην γενναίτητα ο χρηστός Άλθας υπερησίζετο τον κύριόν του άπόντα.

Α! ούτω συνέβη τώ όντι; ήρώτησεν ο Αυτοκράτωρ, ακούσας μετά προσοχής την διήγησιν.

Μεγαλειοτάτε, σας δίδω τον λόγον της τιμής μου.

Τότε τό πράγμα διαφέρει! Πραγματικώς ο Φουσε' μοι παρέστησε τά πράγματα, κατά την συνήθειάν του, επί τό υπερβολικώτερον. Έκ μέρους του μικρού Άλθα, δεν βλέπω τώρα παρά μίαν κάποιαν έλαφρότητα, τό πολύ-πολύ' αλλά τίποτε περισσότερον.

Είμαι εύτυχής, βλέπων την Ύμετέραν Μεγαλειότητα εύμενώς διατεθεισαν προς τον νεαρόν μου φίλον' και τόσω μάλλον, καθόσον σας φέρω μίαν έπιστολήν, την όποιαν εύρον μεταξύ παλαιών τινων έγγραφων, και ή οποία τον άφορά.

Επιστολήν;

Μάλιστα' όμολογώ δε ότι ήλπιζα πολύ, δια του έγγράφου τούτου να διαθέσω την Ύμετέραν Μεγαλειότητα υπέρ του μικρού μου φίλου. Η έπιστολή είνε του πατρός του, ο οποίος καθώς γνωρίζετε ήτο βασιλόφρων, και μου φαίνεται ότι άπευθύνεται προς άλλον επίσης βασιλόφρονα.

Είθε βέβαιος ότι είνε του πατρός του;

Ίδού, Μεγαλειοτάτε: Λουδοβίκος-Αντώνιος κόμης Άλθας.

Τώ όντι' και τί λέγει αυτή ή έπιστολή;

Ακούσατε, Μεγαλειοτάτε.

[Έπειτα συνέχισεν.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά τό γαλλικόν της Εύδοχίας Δουκισσ.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Αχ! κυττάζετε 'στο Ξύλο
Με την όψη του θανάτου
Τόν καλλίτερο τό φίλο
Όπου έχουμε έδώ κάτω,
Τόν μεγάλο μας Προστάτη
Πού 'ς εμάς στρέφει τό μάτι
Και για μās παρακαλεί . . .

Αυστυχία μας! ως 'στ' άστέρια
Τό παράπονο άγροικίθη,
Πώς του κάρφωσαν τά χέρια,
Πώς του πλήγωσαν τά στήθη
Για μās έχυσε τό αίμα.
Και τ' άγκάθια μας για στέμμα
Εις τό μέτωπο φορεί.

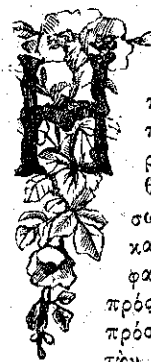
Εμάς πάντα επιθυμούσε
Και σιμά του μās εκάλει,
Θείες άκτίνες έσκορπούσε
Απ' τ' άθάνατο κεφάλι
Όπου βλέπετε οδυμένο,
Και 'στον πόνο νάνε ξένο,
Νάνε ξένο 'στη χαρά!

Πρέπει εμείς να μιμηθούμε
Τόν μεγάλο μας Πατέρα,
Νά πονοῦμε, ν' αγαπούμε:
Δεν μās τώπε μίαν ήμέρα,
Πώς ή άγια ελεημοσύνη,
Η αγάπη, ή κλωσύνη,
Είνε ή μόνη του εύτυχιά;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Μαρτίου.

ΜΕΡΟΜΗΝΙΑ εξαίρετική, την όποιαν χαράσω με συγκίνησιν. Έπιρίπτει αίγλην εις τας πτωχάς σελίδας του Ημερολογίου μου, εκ της οποίας θα φωτισθούν και τά πρόσωπα, τά όποια θα κύβουν κατόπιν επ' αυτών. . . Τά φαντάζομαι, τά βλέπω εμπρός μου τά χαριτωμένα αυτά πρόσωπα, άσαστράπτοντα από την άγαλλίασιν, από την μυστικήν χαράν, την όποιαν έμπνέει εις όλας τας ψυχάς τό όνομα της ήμέρας. Τά φωτίζει μία άκτις από τό ούρανιον φώς, τό όποιον καταλαμβάνει απ' άκρου εις άκρον τον Χριστιανικόν Έλληνισμόν, όταν κατ' έτος ανατέλλη ή διπλή αυτή έορτή, κατά την όποιαν τό κρῖνον του Αρχαγγέλου, τό ευαγγελιζόμενον τον Χριστόν, άδελφοῦται με την σημαίαν της έλευθερίας, την ευαγγελιζομένην την νέαν Ελλάδα!

Αληθώς ώραίαι αι Άθηναί κατά την ήμέραν αυτήν! Η πρωτεύουσα έορτάζει ή καρδιά του έθνους πάλλει από χαράν, από υπερφάνειαν, από έλπίδα' όλον τό σώμα ζωογονείται. Και ο έορτάσιμος άλαλαγμός, ο οποίος άντηχεί από πρωίας μέχρι βαθείας νυκτός, νομίζω ότι φθάνει εις τά ότα μου από πᾶσαν γωνίαν ελληνικής γής. . .

Αδυνατώ να συγκεντρώσω και να καταγράψω τας έντυπώσεις, τας οποίας απέκλιμισα εκ της ήμέρας. Είνε τόσον πολλαί και ποικίλαι! Η διακόσμησις της πόλεως, αποκλειστικώς δι' ελληνικών σημαίων φέτος' ο μέγας και ακράτητος ένθουσιασμός του πλήθους' ή λαμπρά τελετή εις την Μητρόπολιν, ή συγκινητική στέψις των Ανδριάντων, τό μέγα συλλαλητήριο του άπογεύματος, ή εξαίρετική φωταφία της έσπέρας, — ω, αν ήθελα να τα περιγράψω όλα, θα έγρειαζόμην σελίδας ολοκλήρους. . . Έπειτα, πώς είνε δυνατόν να παρητημή κανείς και να περιγράψη, όταν κατέχεται έτι από ένθουσιασμόν, όταν ή καρδιά του εξακολουθί να πάλλη, όταν έχη άκόμη πρό των οφθαλμών του τό θέαμα λαού ολοκλήρου, έορτάζοντος την μεγίστην των έορτών του; . . . Ύπαρχουν θεάματα πρό των όποιων ή γλώσσα σιωπά, και ή γραφίς άρνείται να προχωρήση εκ της μεγάλης συγκινήσεως. Ω, πόσον είμαι συγκινημένος! Ένόμισα ότι ο ούρανός κατήλθεν εις την γήν σήμερα' και ή πόλις αυτή ή όλογάλανος, από τό άπειρον πλήθος

των σημαίων, αι όποιαί την έστόλιζαν κυματίζουσαι, μοι έφάνη εξαίφνης ως ούρανια πόλις, συνέχεια του άνωθεν αυτης έστηριγμένου κυανού θόλου. . . Ναι, σήμεραν ο ούρανός κατήλθεν εις την γήν!

26 Μαρτίου.

Η χθεσινή ήμέρα είχε πολλά έπεισόδια. Μεταξύ των άλλων και τούτο: Έν φ' ή Βασιλική πομπή διήρχετο την όδον Έρμου, μεταβαίνουσα επ' άμαξών εις την Μητρόπολιν δια την τελετήν, — στρατός παρατεταγμένος, πλήθος άπειρον, ένθουσιασμός ακράτητος, χειροκροτήματα και ζητωκραυγαί, — εξαίφνης πρό του Ύπουργείου της Διακισούνης, τρομάξαντες εκ του θορύβου, άφηνιάζουσι οι ίπποι της άμάξης, επ' ής έπέβαινον αι πριγκίπισσαι Σοφία και Μαρία, με τον μικρόν πρίγκιπα Γεώργιον του Διαδόχου.

Η άμαξα προσέκοψε κατά της πρώτης άμάξης, ής έπέβαινε ο Βασιλεύς, ή Βασίλισσα και οι πριγκίπισποι Ανδρέας και Χριστοφόρος, και εκ της συγκρούσεως ο ζυγός της έθραύσθη' ο ήνίοχος, τή βοηθεία του πλήθους, κατώρθωσε να στρέψη τους ίππους και να ρίψη την άμαξαν εις τό πεζοδρόμιον, πριν συμβούν μεγαλήτερα δυστυχήματα. Εύτυχώς έντός τινων μιλωπίων, μεταξύ του συνωστιθέντος εκεί πλήθους, και καταπατηθέντος από τους ίππους, πᾶν σοβαρότερον προσέληθη, και αι πριγκίπισσαι με τον μικρόν Γεώργιον, βοηθούντος πάντοτε του πλήθους μετεκομίσθησαν εις την άμαξαν του Βασιλέως, εις την όποιαν ούτως έτοιμάσθη σχεδόν όλόκληρος ή βασιλική οικογένεια. Και δια να οικονομηθί ο χώρος, ο μεν βασιλόπαις Ανδρέας εκάθισεν όπισθεν, πλησίον του θεράποντος, οι δε μικρότεροι πριγκίπισποι εις τας άγκάλας των σεπτών γονέων των. Και όταν εξεκίνησε πάλιν δια την Μητρόπολιν ή άμαξα αυτή, με τό χαριτωμένον οικογενειακόν σύμπλεγμα, αι έπειρημίαι και τά χειροκροτήματα του πλήθους έδιπλασιάσθησαν.

Έν τούτοις έμεσολάβησε μία στιγμή τρόμου και ταραχής. Ο κόσμος ο οποίος δεν ήτο πλησίον, δεν ήξευρε τί ακριβώς συνέβη και έταράχθη. Αλλά κύριος τις ανέλαβε να τον διαφωτίση και αναβάς επ' ενός τραπέζιου, εξεφώνησε τας άξιωματημονεύστας ταύτας λέξεις, μ' έτοιμότητα πνεύματος μοναδικήν:

Κύριοι, μην άνησυχήτε! Καλός οϊωνός! Ο ζυγός έθραύσθη.

Αθήμερόν.

Και άλλο έπεισόδιον, — με άμαξαν και αυτό.

Κυρία τις ξένου διπλωμάτου έζήτησεν άγοραίον όχημα δια να κάμη μικρόν τινα περίπατον. Προσήλθεν ή ύπ' αριθ-

μόν 98 άμαξα. Η κυρία τότε άπήτησε να καταβιβάσθη ή μικρά ελληνική σημαία της άμάξης (διότι την 25 Μαρτίου εις τας Αθήνας όλαί αι άμαξαι είνε σημαυστόλιστοι.) Αλλά' ο φιλόπατρις άμαξηλάτης άπήνησε:

Κυρία μου, προτιμώ να καταβήτε σεις, παρά να καταβιάσω την σημαίαν μου!

Ούτως ή κυρία του διπλωμάτου, ή μη δείξασα πολύ φυλικάς διαθέσεις προς την ελληνικήν σημαίαν, ήναγκάσθη να κάμη τον περίπατον της. . . πεζήν.

Εις τας σημειώσεις του έθνικου ποιητού Σολωμού, εύρέθη ή έξής σκέψις: «Κλείσε μέσα εις τά στήθη σου την Ελλάδα, και θακούσης την καρδιά σου να πάλλη, από κάθε είδους μεγαλειό!»

Και έν έπίγραμμα εις την 25 Μαρτίου, άγνωστου ποιητού:

Η πρώτη όνειρε ένα Χριστό,
Η δεύτερη μιá Ελλάδα.
Χαρά 'στοτε πού θα χαρή
Της τρίτης τή γλυκάδα!

Φ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε Σελ. 110)

Ο Πέτρος τελοσπάντων άπεκοιμήθη και τό πρώτ' εξύπνησεν ήσυχώτερος, διότι είχεν όρισθή να έπανορθώση όπως ή δυνατό, τό κακόν τό όποιον είχε κάμη.

Η μητέρα του δεν είχεν έπιστρέψη. Έγεδύθη ταχέως, έπιε τό γάλα του, και λαβών τό κάνιστρον καθώς ήτο με τας πασχαλέας, αι όποιαί διετηροῦντο θαυμασίως, εξέηλθεν.

Έδίσταζεν άκόμη, φοβούμενος να παρουσιασθή εις την γραίαν και να ύποστή την όργην της. Αλλά μη θέλων να αναβάλη την άπόφασιν του, έπροχώρει.

Έπλησίαζε προς τον οικίσκον με πάλλουσαν καρδίαν, όταν εις την άκραν ενός δρόμου, έδηγοῦντος προς τό δάσος, βλέπει μακρόθεν την κυρά Κώσταιναν. Έπεριπάτει γρήγορα και έκρατούσε κάτι τι λευκόν. . .

«Πού πηγαίνει; έσκέφθη ο Πέτρος' εκεί-κ' ά τω βέβαια' αλλά τί το υπηγαίνει; Ηύρε λοιπόν άλλα άνθη;»

Και έπισπεύσας τό βήμα, έφθασε την γραίαν, ή οποία δεν έπρόσεξε, δεν έστράφη. Ο Πέτρος μη έχων τό θάρρος να την πλησιάση και να της όμιλήση, απέφασισε να την ακολουθήση, όλίγα βήματα όπισθεν, δια να ίδη πού έπήγαγεν. Η κυρά-Κώσταινα έφάνετο βυθισμένη εις σκέψεις βαθείας και άλγεινάς. Και ή ποδιά της ήτο γεμάτη από άνθη λευκά' άλλ' ο Πέτρος δεν ήδύνατο να διακρίνη τί άνθη ήσαν.

Ἐφ' ὅσον εἰσεχώρουν εἰς τὸ δάσος, τὸ θάρος τοῦ Πέτρου ἠλαττοῦτο. Καὶ ἂν ἡ διήγησις τοῦ Ἀντώνη ἦτο ἀληθής; Ἄν ἡ γραφαὶ τῶ ἐπαρουσιάζετο ἐξαίφνης ὡς μάγισσα εἰδεχθῆς καὶ ἀπαισία, με φλογεροῦς ὀφθαλμούς· καὶ με ὄψεις ἀντι τριχῶν; . . .

Ἄλλα τὸ δάσος ἐτελείωσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον εἰς δρόμον ἀδενδρον. Ἐκεῖ, εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου τούτου, ἠγείρετο εἰς μικρὸς ξύλινος σταυρός. . . Πρὸς τὸν σταυρὸν αὐτὸν ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν ἡ κυρά-Κώσταίνα, ἐν ᾧ ὁ Πέτρος ἐσπευσε νὰ κρυφθῆ ὀπισθεν ἐνδὸς δένδρου. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν εἶδε ποῦ ἐγονάτισεν ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ σταυροῦ τὰ λευκὰ ἄνθη, τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ. . . Ὁ Πέτρος τῶρα τὰ ἐγνώρισεν: ἦσαν ἄνθη κερασέας. Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη ἐπροτίμησε νὰ στερηθῆ τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια θὰ ἐκέρδιζεν ἀπὸ τὰ κερᾶτα τῆς, παρὰ νὰ παραλείψῃ τὴν εὐλαβὴ τῆς συνήθειαν! . . .

Ὁ Πέτρος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο. Ἐτρέξε πρὸς τὴν γραίαν καὶ παρουσιάσας τὸ κἀνιστρον με τὰς πασχαλέας:

«Πάρε, κυρά, τῆ εἶπε, τὰ ὠραῖά σου λουλούδια! Ἐγὼ τὰ ἔκοφα χθὲς συχώρησέ με! Δὲν ἤξευρα πῶς αὐτὸ θὰ σ' ἐλυποῦσε τόσο! Νά, ἐδῶ εἶνε ὅλα· θέλεις νὰ τὰ σκορπίσωμεν μαζὶ εἰς τὸν σταυρὸ;»

Ἡ κυρά-Κώσταίνα δὲν ἔλεγε τίποτε, κυττάζουσα μ' ἐκπληξιν τὸ παιδίον. Ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὰ ἄνθη.

— Ἄ, σὺ μοῦ πῆρες τὰ λουλούδια μου! εἶπε· σὺ μοῦ ἐκατάστρεψες τὴν πασχαλιά μου. . . Ἄλλ' ἀφ' οὗ μοῦ τα φέρνεις ὀπίσω, δὲν πειράζει. Ἐχεις καλὴ καρδιά καὶ σε συγχωρᾷ. Ναι' βοήθησέ με. . . μείνε λιγάκι μαζὶ μου· θέλω νὰ σε βλέπω. . . γιατί μοιάζεις. . . τοῦ παιδιοῦ μου! . . .

Περιχαρῆς ὁ Πέτρος, διότι τὸν ἐσυγχώρησεν, ἤρχισε νὰ στολιζῆ τὸν σταυρὸν με τὰς πασχαλέας.

— Βλέπεις τί φρέσκες ποῦ διατηροῦνται; τῆ ἔλεγε. Τί καλά! Ἄλλα τί εἶνε αὐτὸς ὁ σταυρός ἐδῶ; Τάφος βέβαια δὲν εἶνε. . . ἐδῶ δὲν εἶνε τὸ νεκροταφεῖον.

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν εἶνε τάφος! εἶπεν ἡ γραίνα Κώσταίνα, κλαίουσα. Τὸ παιδάκι μου δὲν ἔχει τάφο. . . Ἐδῶ, ἔς αὐτὸ τὸ μέρος, με ἀπεχαιρέτισε τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ἐφευγεν εἰς τὰ ξένα, γιὰ νὰ δουλέψῃ γιὰ μένα, γιὰ τὴν φτωχὴν μανοῦλά του. Μὴν κλαῖς, μητέρα, μοῦ ἔλεγε· θὰ ξαναγυρίσω! . . . Μὰ δὲν ἐξαναγύρισε τὸ παιδάκι μου! μοῦ ἐπνίγηκε τὸ χρυσὸ μου! . . . τὸν ἔχασα γιὰ πάντα τὸν Χρῆστό μου! . . . Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, ποῦ τον εἶδα καὶ τον ἐφίλησα γιὰ τελευταία φορὰ, μοῦ φαίνεται πῶς

εἶνε ὁ τάφος του. . . Γι' αὐτὸ ἔβαλα αὐτὸ τὸ σταυρὸ καὶ κάθε χρόνο, τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἐφυγε, ἐρχομαι καὶ του ρίχνω λουλούδια. . .

— Συχώρησέ με! συχώρησέ με! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος συγκινημένος βαθυτάτα. Καὶ μένα μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ ἄνθη αὐτὰ τὰ καῖς. . .

— Σοῦ εἶπαν πῶς εἶμαι μάγισσα, ἔ; εἶπεν ἡ γραίνα, μειδιῶσα πικρῶς. Τὸ ξεύρω. . . τὸ ξεύρω. . . Ὁ κόσμος λέγει χίλια-δύο γιὰ μένα. . . γιατί ζῶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ξένη ἔτης χαρῆς του καὶ ἔτης λύπης του, τόσα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔχασα τὸ παιδάκι μου. Τὸ ξεύρω. . . ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα φίλο. . .

— Ὡ, ἔχεις! φθάνει νὰ θέλῃς! διέκοψεν ὁ Πέτρος. Ἐλα εἰς τὸ σπίτι μας· ἡ μητέρα μου εἶνε καλὴ. . . θέλεις; Καὶ τὴν ἐκύτταξε με τὰ ὠραῖά του μάτια, θαυρόβρεχτα.

Ἡ κυρά-Κώσταίνα τὸν ἐφίλησε καὶ πρῶτην φορὰν, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, δάκρυα χαρᾶς ἐβρεξαν τὰς παρειάς τῆς. Συγκατετέθη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ Πέτρου. Ἡ γνωριμία αὐτὴ τὴν ἀνεκούφισε, τῆς ἐνέπνευσεν ὀλίγην παρηγορίαν, τῆς ἔδωσεν ὀλίγην ἄνεσιν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρά-Κώσταίνα ἦτο εὐτυχῆς, ὅσον δύναται νὰ εἶνε μία πτωχὴ καὶ γραίνα μητέρα, ἡ ὅποια ἔχασε τὸ μονακριβὸν τῆς παιδί.

Ἡ πασχαλέα ἄνθισε πάλιν μεγαλοπρεπῆς τὸν ἀκόλουθον Ἀπρίλιον. Καὶ φαντάζεσθε ἂν ἦτο δυνατόν ὁ Πέτρος νὰ κυττάξῃ τώρα πλέον χωρὶς βαθυτάτην συγκίνησιν, τὰ περίφημα «λουλούδια τῆς γρηᾶς».

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μπέμπης καὶ ἔμαθε τὴν μεγάλην καὶ ἐκπληκτικὴν εἴδησιν:

Ὁ Μπέμπης ἀπέκτη μίαν ἀδελφούλαν. . .

Ναι, εἶνε ἀληθές. Τὸ ροδόχρουν πλασματάκι τὸ νεογέννητον, κινεῖται καὶ κλαυθμηρίζει ἐντὸς τοῦ λίκνου με τὸ λεπτὸν ἀραχνόφες παραπέτασμα. . . Καὶ ὁ Μπέμπης κῦπτε περιέργως καὶ διανοίγει με διαταγμὸν τὸ παραπέτασμα. . . Νέον, ἀόριστον αἶσθημα εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ. . . Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀδελφούλα, ἠμποροῦσε δὰ καὶ νὰ τον προειδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀφίξεώς τῆς· ἄλλ' ὄχι, δὲν τὸν προειδοποίησε καθέλου, καὶ διαμιάς, ἐξαίφνης καὶ ἀπροόπτως ἀπεθιβάσθη ἐκ τοῦ ἀγνώστου καὶ ἐγκατέστη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του, ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ σπίτι τῆς! . . . Καὶ τῶρα θέλει νὰ τὴν ἀγαποῦν, καὶ νὰ τὴν χαϊδεύουν, καὶ νὰ τὴν φιλοῦν καὶ νὰ τὴν ναναρίζουν. . . καὶ ὅλ' αὐτὰ εἰς βάρος τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ

τα στερηθῆ διαμιάς ὅλα. . . Ὡ, Θεέ μου! μήπως ὁ Μπέμπης θὰ γίνῃ ζηλότυπος; . . .

Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Ὁ μπαμπᾶς ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἰσοῖσα αὐτὴ ἡ χαρὰ πιστοποιεῖ τὰ κακὰ προαισθήματα τοῦ Μπέμπη. Ὁ μπαμπᾶς λησμονεῖ νὰ δώσῃ ἐν φαγητὸν εἰς τὸν υἱὸν του. «Χμ! μόνον ἐκείνην ἔχει εἰς τὸν νοῦν του!» συλλογίζεται τὸ παιδίον με πικρίαν, καὶ ἡ ἐνδομυχοῦς λύπη του ἐκδηλοῦται δι' ἀπολύτου σιγῆς. . . «Ἐἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ ἀπέκτησες ἀδελφούλαν;» ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς, πᾶν ἄλλο ὑποθέτων ἡ ὅτι δὲν θὰ εἶνε εὐχαριστημένος δι' αὐτὸ ὁ υἱὸς του. . . «Δὲν ἤξεύρω!» ψιθυρίζει ὁ μικρός, ἀλλὰ τὸσον σιγά, ὥστε εὐτυχῶς ὁ πατὴρ δὲν ἀκούει καὶ νομίζει ὅτι ἀπήνησε «ὦ, πολὺ! πολὺ!»

Τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, πρὶν ἀκόμη ἀποκοιμηθῆ, ὁ Μπέμπης ζητεῖ ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τῷ διηγηθῆ κανένα παραμῦθι — κατὰ τὸ συνήθη. Ἄλλ' ἡ δρακούλα κλαίει, καὶ αὐτὸς. . . ὦ, αὐτὸς ἀνάγκη νὰ παραιτηθῆ ἀπόψε τῆς διηγῆσεως. . . Ἐτελείωσεν ἡ δρακούλα τὰ θέλει ὅλα δικὰ τῆς καὶ διὰ τὸν Μπέμπην δὲν μένει πλέον τίποτε. . . Ὡ, τί θλιβερός στοχασμός! . . . Καὶ ἀποκοιμᾶται με λυγμούς, δάνει τὸ προσκεφάλαιόν του, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῆ.

Καὶ ὁ Μπέμπης βλέπει ἐν ὄνειρον — ὦ τί εὐτυχῆς ὄνειρον!

Ταξιδεύει ἐπάνω εἰς ἐν πελώριον φύλλον ὑδροβίου νυμφαίας. Ἡ ἀδελφούλα θέλει νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν λέμβον, ἀλλ' ὁ Μπέμπης ἀνθίσταται. Δὲν ὑπάρχει τόπος. . . θὰ στενοχωρηθοῦν. . . Ἄλλ' ἔξαφνα τὸ φύλλον μεγαλόνει, μεγαλόνει. . . οἱ μικροὶ ταξιδευταὶ χωροῦν καὶ κἀνήνται ἐν ἀνέσει καὶ πλέουν πρὸς ἀγνώστους χώρας μαγικᾶς. . . Ὡ, τί εὐδαιμονία ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ταξιδεῖον με τὴν ἀδελφούλαν, μέσα εἰς τὸ φύλλον τῆς νυμφαίας. . .

Μάθε το τελοσπάντων, Μπέμπη: Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς, ἡ καρδιά τοῦ πατρὸς εἶνε τὸ φύλλον τῆς νυμφαίας, ποῦ εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου· ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ εὐρύνεται ἐπ' ἄπειρον. Μὴ κλαύσης πλέον ἀπὸ ζηλοτυπίαν. . . Ὑπάρχει τόπος καὶ διὰ δύο καὶ διὰ περισσότερους!

KIMON ΔΑΚΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ,
χελιδόνι μου σπαθᾶτο,
ἀπ' τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ
ἔλα λίγο παρὰ κάτω,
νὰ μοῦ πῆς καὶ νὰ σου πῶ
πόσο πάντα σ' ἀγαπῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΩΣ ΕΚΕΙ ΕΠΑΝΩ! . . .

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μπαμπᾶς λείπει εἰς τὸ Γραφεῖόν του δὲν εἶνε κανεῖς. Ἐπωφελεῖται λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας ἡ μικρούλα Κατίνα καὶ ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς μίαν πολυθρόναν.

Τί χαρὰν ποῦ τὴν ἔχει, διότι εὔρε τὸν τρόπον νὰ μεγαλώσῃ διαμιάς καὶ νὰ γίνῃ ὕψηλῃ-ὕψηλῃ, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω! Ἰδέτε τὴν πῶς χαμογελεῖ καὶ με τί καμάρι ὕψονει τὰ χεράκια τῆς, ὡς νὰ σας λέγει: Νά, ἐγὼ τῶρα εἶμαι μεγάλη! ἐγὼ τῶρα εἶμαι ὕψηλῃ, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

Εὐρετε ὅμως τί ἐπάθεν; Ἦκουσεν ἔξαφνα τὰ βήματα τοῦ μπαμπᾶ τῆς καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς νὰ μὴ τὴν μαλώσῃ (διότι ἤξευρε ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν πατοῦν ἐπάνω εἰς τὰς πολυθρόνας) κάνει νὰ πηδήσῃ καὶ. . . πάρτην κάτω!

Εὐτυχῶς ἐπέσεν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ τῆς καὶ δὲν ἐκτύπησεν. Ὅταν δὲ ἐκείνος τὴν ἠρώτησε τί ἐγύρειν ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν, ἡ Κατίνα, ἡ ὅποια εἶνε πολὺ φιλαλήθης, τοῦ εἶπε:

— Ἦθελα, μπαμπᾶ, νὰ ἰδῶ πῶς θὰ εἶμαι ὅταν θὰ γίνω μεγάλη!

— Ἐ, λοιπὸν εἶδες;

— Ναι, μπαμπᾶ· θὰ εἶμαι ὕψηλῃ, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

— Εὐγε! τῆς εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Ἀλλὰ, ξεῦρες, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βιάζεσαι καὶ νὰ ἀναβαίνης ἐπάνω εἰς τὰς πολυθρόνας, διότι καμμίαν φορὰν θὰ πῆσῃς πολὺ ἄσχημα. Ἐννοῖά σου καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ γίνῃς ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. Σοῦ ὑπόσχομαι μάλιστα ὅτι ἂν ἦσαι φρόνιμη, θὰ μεγαλώσῃς πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 109)

— «Ὅσον θέλετε, κυρία Μίλχ! εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ ἤρχισε νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, χρυσὰ εἰκοσάφραγκα, ὅπως ἄλλοτε ὁ σαλτιμπάγκος ἀργυρὰ τάλληρα. Ἡ κυρία Μίλχ ἐφαίνετο πολὺ χαρούμενη καὶ ὅταν ἐγενεῖν ἐνας καλὸς σωρός, εἶπεν «Ἄρκει!» Ἡ Βέρθα τότε μ' ἐνηγκαλίσθη καὶ μ' ἐφίλησε. Ἡ συμφωνία εἶχε κλείσῃ. Ἄχ! ἤμουν πωλημένη! Κακὴ, κυρία Μίλχ! Ψεύματα λοιπὸν τὸ ἔλεγεσ ὅτι μάγαποῦσες! Μὰ μ' ἐρώτησες καὶ μένα, ἂν ἤθελα νὰ πωληθῶ, νὰ φύγω, νὰ χωρισθῶ τὴν μητέρα μου καὶ τὸ ἀδελφάκι μου; Ἄ, ποτέ!

«Καὶ τὸ ἔβαλα ἔστ' ἀπὸ δία.»

«Ἡ Βέρθα ἐφώναζε: Ἄσπρούλα! Ἄσπρούλα! Ὁ κόμης ἐφώναζε: Ἄσπρούλα! Ἄσπρούλα! Καὶ ἡ κυρία Μίλχ: Ἄσπρούλα! Ἄσπρούλα! Καὶ ὁ χρυσοκόκκινος λακίς: Ἄσπρούλα! Ἄσπρούλα! — Ὅλοι ἐτρέξαν κατόπι μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ με πιάσουν, καθὼς ἔτρεχα με τὰ τέσσερα πρὸς τὸ δάσος. Ἐπροτιμοῦσα νὰ

με φάγῃ ὁ λύκος, παρὰ νὰ σταθῶ νὰ με πιάσουν. . . Καὶ ἔτρεχα. . .

«Ἄλλ' ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχα, ἐφανερῶθῃ ἐμπρὸς μου ὁ Ἰωσήφ καὶ μοῦ ἐφράζε τὸν δρόμον. Ἄ! κακὴ Ἰωσήφ! Καὶ σὺ λοιπὸν ἐναντίον μου; . . . Μ' ἐπίασεν ἀμέσως καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὸ παράπονό μου, μ' ἐφίλησε κλαίον καὶ μοῦ εἶπε: «Πολὺ λυποῦμαι ποῦ θὰ φύγῃς, Ἄσπρούλα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; Ἐχάμεν μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα, γιατί ὁ πατέρας ἔκαμε χρέη. Δὲν μας ἔβλεπε τί λυπημένοι ποῦ ἤμεθα ὅλοι; Σὺ τῶρα μᾶς σώζεις! Ἐλα, πῆγαινε με τὴν κυρίαν Βέρθαν. Εἰς τὸ σπίτι τῆς θὰ εἶσαι πολὺ καλλίτερα παρὰ ἐδῶ.»

«Μὲ συνεκίνησαν αὐτοὶ οἱ λόγοι καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τύχην μου. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤθελα, δὲν θὰ ἠμποροῦσα πλέον νὰ φύγω, διότι μ' ἐκλείσαν ἀμέσως εἰς τὴν ἀμαξάν.»

«Ὁ χωρισμὸς ἦτο συγκινητικώτατος. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὅποια ἰσα-ἰσα ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν βοσκὴν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Καὶ ἐγὼ ἔκλαια πικρὰ. Οἱ κακοὶ! οὔτε νὰ τὴν φιλήσω δὲν με ἄφησαν! . . .

«Εἰς τὸ καλὸ, Ἄσπρούλα, εἰς τὸ

καλὸ!» μοῦ ἐφώναζαν ὅλοι. Καὶ ἡ ἀμαξα ἐξεκίνησεν. . . Ἦθέλησα νὰ φύγω, νὰ σπάσω τὰ γυαλιά, νὰ φιλήσω τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν μητέρα μου. Ἄλλ' ὁ κόμης καὶ ἡ Βέρθα μ' ἐκρατοῦσαν τόσο σφικτὰ, ποῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κινήθῶ. Καὶ καθὼς ἐφεύγαμεν, διὰ πολλὴν ὥραν ἤκουα ὀπίσω μου τὰ θρηνώδη βελάσματα τῆς μητέρας μου. . . .»

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διηγῆσεως, ἀντήχησε τὸ κέρας τοῦ Φράγκ. Ὁ Ἐρρίκος ἀνεπήδησε καὶ ἐκύτταξε γύρω του ἐκπληκτος. Ἦτο μόνος ὑπὸ τὸ δένδρον. Μακρὰν ἐφαίνοντο αἱ ἀγελάδες, βαδίζουσαι πρὸς τὸν σταυλόν. Ἡ Ἄσπρούλα ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ βοσκού. Τὸ παιδίον ἔτρεξε καὶ τοὺς ἐφθασεν.

— Ἐκάματε πολὺ καλὸν ὕπνον, κύριε Ἐρρίκε! τῷ εἶπεν ὁ Φράγκ. Τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες κοιμάσθε!

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἔτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ. «Σὺ ἐκοιμάσθῃς ἐγὼ ἤμουν ἐξυπνος καὶ ἤκουα μάλιστα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἄσπρούλας». Ἄλλ' ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸ ἦτο μυστικὸν καὶ ἐκράτησεν ἐγκαίρως τὴν γλῶσσάν του.

Τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅταν ὁ

Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὴν Σημείαν, Λευκὴν Δορκάδα, Ὁραίων Δορκάδα, Μέλ- λουσαν Καλλιτέχνηδα, Τζι-Τζι-Μπουμ- Μπουμ, Κθαροδὸν Ἀπόλλωνα, Λέοντα τῆς Νεμέας καὶ Ἐραστὴν τῆς Φώσως— ἡ Κοι- κλίτσα μετὰ τὴν Σελήνην Νόκτα (καὶ μετὰ τὸν ἡμέραν) — ἡ Κροκοδείλος τοῦ Νείλου μετὰ τὰς Ἀγκύρας : Ἐντυχίας καὶ Φιλίας μετὰ τὰς Χρυσῆς : Ἀκτίνα καὶ Βροχίην μετὰ τὰς Ἀντι- σιμέτας : Ἀμυγδαλίαν καὶ Λυγαρίαν — ἡ Δέα μετὰ τὸ Ἀργεῖο Πράσσο, Χοπ-Χοπ, Λευ- κὴν Δορκάδα καὶ Μπάρμπα-Νικολήν — ἡ Δευκὴ Βιολέττα μετὰ τὴν Δάφνην καὶ μετὰ τὴν Μυρσίνην — ἡ Πρωτομαγιά μετὰ τὴν Μικρὰν Μάγισσαν — ἡ Ζαπτιὰ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἴον — τὸ Τα- πεινὸν Ἴον μετὰ τὸν Σαυρόδωρα Τριωνίτην καὶ μετὰ τὴν Ἀγνώστον Τρελλήν — ἡ Σοφὸς Σω- κράτης μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημείαν — ἡ Παπαρούνα τῆς Πεντέλης μετὰ τὸν Χαλασιὸν Κόσμον — ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς μετὰ τὸ Ἀρχιζι- ζάνιον — ἡ Δέσφ τῆς Νεμέας μετὰ τὸν Καρχα- ρίαν τοῦ Αἰγαίου, Καϊμάκι τῶν Σερῶν, Λευκὸ Περιστεράκι, Λευκὴν Δορκάδα, Μα- γιστὸν τῆς Δωδώνης, Σανθὴν Ἑλληνοπούλιαν καὶ Λέοντα τῆς Ἀφροδίτης — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον — ἡ Δευκὴ Λωὴν μετὰ τὴν θυ- γατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ, Ἀγκυραν τῆς Ἐντυ- χίας, Χρυσὸν Δέρας, Ἀπόμαχον Ρουμει- στήν, Λιονισμένον Τυμφοστόν, Ἀρχιναύ- αρχον Θεμιστοκλέα, Χρυσὴν Ἀκτίνα, Φιλο- πάτριδα Ἑλληνίδα, Ἐνπλόκαμον Νύμφην, Χρυσὸν Αἶθρα, Ἑλληνικὴν Σημείαν καὶ Φιλό- πατρην Ἑλληνα (πρὸς τὸν ἴμνον τῆς Ἐ- λευθερίας δύναται νὰ στείλῃ ἀμέσως τετράδιον, διότι αὐτὸς δέχεται ἀπὸ θύους, τάνταποδίδει δὲ μετὰ ἐξαιρετικὴν ταχύτητα καὶ ἀκριβείαν) — ἡ Ἄδρα τοῦ Φαλήρου μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Ἡρώα Γαριβάδην, Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, Κορυ- θαῖολον Ἐκτορα καὶ μετὰ τὸν Μόλαρ, ἀλλ' ὑπὸ ψευδώνυμον — τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος μετὰ τὴν Δάφνην, Ζαπτιὰ καὶ Κῆμα τοῦ Δου- νάβεως.

Βλέπετε ὅτι τὰ Μικρὰ Μυστικὰ δίνουν καὶ πέρνον. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι μερικὸι-μερι- κοὶ πέρνον ἀλλὰ δὲν ἐνοοῦν καὶ νὰ δίδουν. Πιστεύω ὅτι ἐνοοῦμαι.

Ἀσκαμοὶ, πληροφῶριαι. — Τὸ Ἡ- συχο Ἀεράκι συλλυπεῖται τὴν Πολίχνην τοῦ Ἡλίου διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τῆς, εἰς τὴν κηδείαν τῆς ὁποίας παρευρέθη· ἡ Μέδουσα ἀ- σπάζεται τὸν Ἀνδρείον Σουλιώτην καὶ περιμέ- νει ἀνοπομόνας τὴν ἐφευρεσίν του; — ἡ Δευκὴ Πεταλούδα ἀσπάζεται, τὸ Λευκὸν Ρόδον, ὁ Κο- λουσιὸς τῆς Ρόδου τὴν Ἀπτερον Νίκην, ὁ Πειρασμένος ἄσκος τὸν Κροκοδείλον τοῦ Νεί- λου — ἡ Μαρίκα Ἀνδρομάχη πληροφοροῦν τὸν Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ Σανθὴ Ἑλληνοπούλα ποὺ νομίζει; — ὁ Ἐρημίτης ἐρωτᾷ τὴν Δάφνην : ἐλησμονήσῃ τὴν ὑποθεσίαν τῆς; — ἡ Δέα ἀσπάζεται τὴν Ἀρθισιμένην Ἀμυγδαλίαν ὁ Κροκοδείλος τοῦ Νείλου τὴν Ἑλληνικὴν Σημείαν ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος τὴν Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα ὁ ἴμνος τῆς Ἑλευθερίας τὴν Ἀκρόπολιν (ἢς ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ Ἐσκρατος Ζώη τὴν Ἡ- ρωϊκὴν Πάργαν. — Τὸ Ταπεινὸν Ἴον εὐχαρισεῖ τὸ Ἀρχιζιζάνιον διὰ τὰς προστατευτικὰς του διαθέσεις; ἀλλὰ τὸ πληροφοροῦν ὅτι ἔχει κρύπτειν ἀσφαλεστέρην ἀπὸ τὴν Μυθολογίαν του : τὸ πυ- κνὸν φύλλμά του — ὁ Σοφὸς Σωκράτης τὸν Λεοντόκαρδον Λεωνίδα (μὰ διατὶ ἔχει νὰ μου γράψῃ ἕσον καιρὸν ὁ καλὸς μου αὐτὸς φίλος;) ἡ Ναυτοπούλα τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος καὶ εἶνε κατενοουσιασμένη μαζί του; ἐρωτᾷ δὲ τί γί- νεται; αὐτὴ ἡ Μάχη τοῦ Μαραθῶνος; — ἡ Γλυ- κεῖα Ἐλπίς τῆς Δάφνης τὸ Μεσολογγιτικὸν τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα; ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης τὸ Ἡ-

συχο Ἀεράκι ὁ Τρεχαγυρευοῦστος τὴν Ἀ- νεμόνην. — Ὁ Τοῖν-Τοῦν πληροφοροῦν τὴν θεί- λουσαν ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Α. Σ. — Ἡ θεί- λουσα ἀσπάζει τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέ- χνηδα. — Ὁ Οιδίπους Τυραννος ἔχει παρὰ κίονα ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Σημείας, διότι δὲν του ἐστειλεν ἀκόμη τετράδιον. — Ἡ Ἀρθισιμένη Λυγαρία πρὸς τὴν Ζαπτιὰ : Δὲν εἶνε καλλι- τερον νὰλλᾶσον τὰ Μικρὰ τῶν Μυστικὰ χέρι μετὰ χέρι; — Ἡ Ἄδρα τοῦ Ὀρφέως ἀσπάζεται τὸ Λευκὸν Ρόδον. — Ὁ Κνωπὸς Κρίνος ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κροκοδείλον τοῦ Νείλου, ἀν ἔνεκα πολλῶν περιπετειῶν, δὲν κατώρθωσεν νὰ του στείλῃ ἀκόμη τετράδιον. — Πολλοὶ καὶ πολλοὶ συγγαίρον τὸ Ἀρχιζιζάνιον διὰ τὸ βραβεῖον του, ἀλλὰ παρέλειψα τὰ ὄνοματά ἐλλείπει χώρον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά- κλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Μεσολογγιτικῆ (τοῦ ὁποίου μετὰ ἤρρασαν ἡ ἀφελεστάτη ἐπιστο-

λή); Συμφερόδη Ὀυρανὸν (τὸ ὑποδελιὸν τοῦ ὁποίου ἔλαβα πρῶτον-πρῶτον) Πλοίαρχον Κορ- κοράν, Κοριολάνον, Ἐνοσεῖχθον Ποσειδῶνα (πρὸς τὸ παρὸν ἔχει) Τοῖν-Τοῦν, Π. Καρζήν (φύλλον ἐστάλη) τὰ πρὸ δύο μηνῶν ζητηθέντα, ποῖα;) Μικρὸν Ἐθελοντήν, Θεόδωρον Σό- μαρ (ἐστειλε) Ἀσημένιο Ἐῤμα, Ἀλκυονίδα Ἡμέραν, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ζαπ- τιὰ (ὁ Ἄναβας ἐγέλασε πολὺ) Καρδερίναν, Ναυτοπούλιαν (ἡ ὁποία τώρα τελευταίως ἔλαβε πολὺ καθαρὰ τετράδια καὶ εἶνε κατευχαριστημέ- νη) Ἀκρόπολιν, Ναυτίλον (διατὶ τὸση μετρι- οφροσύνη;) Χρυσὴν Βροχίην, Σοφίαν Σφιγ- γυ (βραβεῖον ἐστάλη), Δὸν Κιχώτην (προσε- χῶς); Κόντε Ραπανάκην (δεκτὸν); Μικρὸν Συμπαθητικὸν, Ἀλβέρην, Γαλιθαίαν Θά- λασσαν (ἐστειλε) Ροβινοῦδρα Κροῦσον (ἐ- στειλε ἐπὶ συστάσει).

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν κατάλληλον καὶ νεώτατον βιβλίον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Περιέχει : πέντε (5) μονολόγους, ὧν οἱ δύο νηπιακοί· — ἕξ (6) διαλόγους, ὧν οἱ τρεῖς νηπιακοί· — τρία (3) δράματα, διὰ παιδιὰ καὶ κοράσια.

Πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας ἀντὶ φρ. 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἄσους στέλλονται μέχρι τῆς 5 Μαΐου 1897

176. Συλλαβόγραφος.
Γράμματα δύο καὶ μόριον μαζί ἂν ἐνωθῶν, Κράτους τινὸς πρωτεύουσιν εὐθὺς ἀποτελοῦν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

177. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον χρῆσιμον πολὺ τὸ δευτέρον μου γράμμα "Ἄν τα ἐνώσῃς θὰ ἴδῃς μὴν χρόνον ἐν τῷ ἡμα."
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

178. Κλιμακωτὸν.
Νάντικατασταθῶν οἱ σταυροὶ διὰ γράμμάτων ὅστε νὰναγινώ- σκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέ- λος τὸνομα θεῶς. Περσῶν, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν νῆσου, εἰς δὲ τὴν κατωτάτην βαθμίδα τὸνομα ἑ- θνοῦς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν με- σίαν τῆματος τοῦ μηνὸς παρὰ Ρωμαίους, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην τυράννου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισιμένης Λυγαρίαν.

179-181. Καρυμμένα ὄνοματα νήσων.
1. Ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ εἶνε εἰς ἑλα τακτικὸς.
2. Βάδιζε πάν- σε ἐμπρὸς ὄσα καὶ ἂν εὐρίσκῃς ἐμπόδια.
3. Ὅχι ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς θηρίον ὁρμᾷ ὁ πολεμιστὴς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Ἀδῆς;

182. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἡμιθεός.
2 1 4 6 5 = Ἰχθύς.
3 7 2 2 8 2 = Φυτόν.
4 8 6 1 2 = Μαγειρικὸν σκεῦος.
5 4 7 8 2 = Φωτοβόλον σῶμα.
6 7 2 2 1 = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
7 2 1 7 8 2 = Ρήτωρ.
8 4 3 2 1 = Εἶδος πλοίου.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

183-187. Μαγεῖον γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο οἰωνοῦσες γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτω λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάν- τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:
Τάρας, γένος, ἄσος, ἄσλας, θυσία.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου Περιπέλους

188. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ἱεροῦμένων λέξεων ἀ- ποτελοῦσι τὸνομα νῆσου Ἑλληνικῆς, τὰ δὲ δεύ- τερα ἀντιστρεφόμενα ἀναγινωσκόμενα τὸνομα με- γαλονήσου.
1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Βασιλεὺς τῆς Περγᾶμου. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Καρ- πός. 5. Θαλάσσιον τέρας.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαπτιδος.

189. Ἑλληνοσύμφωνον.
ο-οηρ-εἰε-ηη-οιοια.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισιμένης Λυγαρίαν

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Φεβρουαρίου 1897.

75. Ἄτιμος, Πάτριος. — **76.** Κρίνος, κρήνη. — **77.** ὁ Ἥλιος.

78. ΝΩΗΟΣ. **79.** Β ΩΜΟΣ ΡΙΣ ΠΟΙ ΑΝΑΦΗ ΟΣ ΑΡΑΣΤΗΣ Σ

80-84. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Ν σχηματίζονται αἱ κάτω λέξεις αἰ ὁποῖα ἀπατελοῦσι τὰ ἑξῆς: δύο γλωσσικά: Μῆδον ἄγαρ. Πᾶν μέτρον ἄριστον. — **85-86.** 1, Ἄ- γις, ἄγος, ἄλλος, ὄσος, ὄρας, κῆρος, Κόδρος. 2, ἄρμα, ἄρα, Ἡρα, Ἡρας, ἦρος, ὄρος, ὄσος, ἴσος, ἔσπος. — **87.** ΑΣΩΠΟΣ, ΙΝΑΧΟΣ (1, ΑΣούριος. 2, ΣΟύνιον. 3, ΩΧρα. 4, ΠΑρος. 5, ΟΝος. 6, Σιδών). — **88.** ἡ Ἐλέα (ἐλαία) πόλις τῆς Ἰταλίας. — **89.** Γάτα ποῦ κοιμᾶται ποντικὸς δὲν πιάνει.

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιτελούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραθεῖν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγκημα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωσίσσης

Περίοδος Β' — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 19^{ος}. — Ἀριθ. 16

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἡ ὥρα εἶνε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ λειτουργία τοῦ Πάσχα ἐτελείωσε καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πολίχνης ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰς οἰκίας των.

Ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος ἐκτισμένη, ἀνοικτὴ καὶ φωταγω- γημένη πανηγυρικῶς ἡ Ἐκκλησία, ὁμοίαζε κατὰ τὴν ὥραν τῆς πασχαλινῆς λειτουργίας πρὸς γιγαντιαίαν ἀνοδοδέσμη ἀπὸ φῶτα καὶ τῶ- ρα ἢ ἀνοδοδέσμη διελύθη, καὶ τὰ φῶτα τῆς, δύο-δύο, τρία-τρία, διεσπάρ- ησαν ἀνά τὰς ὁ- δοὺς τῆς πολίχνης καὶ ἐθάθησαν εἰς τὰς οἰκίας τῆς. Μετ' ὀλίγον αἱ ὁ- δοὶ, αἱ ὁποῖαι ἐξω- γονοῦντο καὶ ἐφω- τίζοντο ἀπὸ τὰς ἀ- ναστασίμως λαμ- πάδας τῶν χριστιανῶν, ἀπέμειναν πάλιν καὶ σκοτειναὶ καὶ ἐρημοί, ἡ δὲ πολίχνη βαθμηδὸν ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον — τὸν μακάριον ὕ- πνον τῶν καλῶν ἀνθρώπων. . .

Μόνον τρεῖς γυ- ναῖκες περιπατοῦν ἀκόμη. . . Αὐταὶ κατοικοῦν μακρὰν, ἐκτὸς τῆς πολίχνης, εἰς μικρὴν ἐξοχίαν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ νὰ φθάσων πρέπει νὰ διατρεῖσιν ἀκόμη διάστημα πολὺ. Ἡ νύξ εἶνε ψυχρὰ καὶ ἀσέληνος. Μόνον οἱ ἀστέραι διαγίνονται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ θέλου τὸ ἀμυδρὸν των φῶς.

Αἱ γυναῖκες εἶνε γράϊαι μαυροφῶραι καὶ αἱ τρεῖς. Τὰ πρό- σπᾶ των, φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς μεγάλας λαμπάδας, τὰς ὁ- ποίας κρατοῦν, φαίνονται φαίδρα καὶ εἰς τοὺς γεροντικούς των ὀφθαλμούς λαμπεῖ ὅλη ἡ ἀγαλλίασις τοῦ «Χριστοῦ Ἀ- νέστη» τὸ ὁποῖον ἤκουσαν πρὸ ὀλίγου. Τὸ βῆμά των εἶνε ἡ- ρεμον καὶ σταθερόν. Τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ δὲν τὰς φοβίξει, μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ χριστιανικὸν των καθήκον. Μόνον ἡ γεροντοτέρα κλονίζεται κάπου-κάπου καὶ προσπαθεῖ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω εἰς τὴν μακρὰν τῆς βακτηρίαν. Ἄλλ' ἡ χαρὰ τῆν ὅποια αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τῆς, κατὰ τὴν νυκτερι- νὴν ἐκείνην ὥραν τῆς Ἀναστάσεως, ἀποκρύπτει τὴν γερον-

τικὴν τῆς ἐξάντησιν καὶ τὴν κόπωσην, τὴν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ὑποβληθῇ.

Οἱ ὀλίγοι διαβάται, τοὺς ὁποίους συνήνησαν, ἀπεκαλύ- φθησαν καὶ ἐσταμάτησαν εὐλαδῶς διὰ νὰ προσπεράσων. Ὅλοι τὰς γνωρίζουν, ὅλοι τὰς σέβονται καὶ τὰς ἀγαποῦν τὰς γράϊας ἐκείνας. Τὴν ζώην των ὅλην ἀφιέρωσαν εἰς ἀγαθοεργίας καὶ τὴν μεγάλην των περιουσίαν ἐβυσία- σαν βοηθοῦσαι καὶ ἀνακουφίζουσαι τοὺς δυστυχεῖς. Αἱ χή- ραι καὶ τὰ ὄρφανὰ δὲν ἠδύναντο νὰ εὔρουν καλλίτερον προστάτην, καὶ μετὰ τὸν Θεόν, αὐτὰς εἶ- χον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καταφύγιον. Ἀ- μέτρητα καλὰ εἶχον κάμη εἰς τὴν ζώην των εἶχον ὑπαν- δρεύση κόρας πτω- χᾶς, εἶχον σπουδά- σθη μικροὺς ὄρφανούς, εἶχον περιθάψῃ γέ- ροντας ἐγκαταλε- λειμμένους, εἶχον περιποιηθῇ ἀσθε- νεῖς. Ἐπάτασσαν τὴν δυστυχίαν κα- τακέφαλα καὶ ὅπου δάκρυ καὶ στεναγ- μός, ὡς διὰ μα- γείας τὸν μετέβαλλον εἰς γέλωτα καὶ ἠδόν. Καὶ ὅταν τὰς ἠρώτων ποῦ εὔρισκον τὴν δύναμιν νὰ κάμνουν τόσο καλόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, πλουσιώτεροι των ἴσως, δὲν θὰ ἠδύ- ναντο νὰ κάμνουν, ὅταν τὰς ἠρώτων διὰ τίνας κατώρθωναν νὰ φαίνωνται ἀκούραστοι, ἀκατάβλητοι καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωποι ἐν τῇ εὐποίᾳ, ἐκείναι ἀπήνηταν στερεοτύπως :

— Διὰ τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης!
Ἡ ἀπάντησις των αὐτῆ ἐμεινεν εἰς τὸν τόπον παροιμιώδης καὶ βαθμηδὸν τὰ ὄνοματά των τριῶν γυναικῶν ἐλησημονήθη- σαν καὶ δὲν τὰς ἀπεκάλουν πλέον, παρὰ Πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην. Ἄλλ' εἰς ποίας θὰ ἤρμοζον καλλίτερον τὰ ὀ- νόματά των τριῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἀρετῶν, εἰμὴ εἰς τὰς ἀγίας αὐτὰς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν Θεόν καὶ πε- ρισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτῶν των, ἠγάπων τὸν πλησίον των; Διότι, δὲν ἦσαν μόνον φυσικαὶ ἀδελφαί; ἦσαν ἀδελφαί προ-